

Fru Mattsons inackordering.

Shiss of Xenia.

Ek, ung extra ordinarie i ett af verken där uppe i Stockholm hade alltid med nästan religiös andakt tillbede de unga damer som kommit i hans väg. I hvar och en af dem hade han sett den sanna kvinnligheten förkroppsligad, men ingen hade likväl hittills lyckats binda honom med kärlekens bojar. Arbetsam, punktligt och ordentligt vann han snart sina förmäns bevägenhet äfven om de i mjugg skratade åt hans tafatta sätt och afgjordt kvinnliga uppträdande. I sällskapslivet var han totalt omöjlig. På balerna gick han omkring och såg olyckligt där för att han inte vågade bjuda upp någon af de unga skönhetserna. Och i spel-salen gjorde han vanligen en slät figur.

Ek hade nu i flera års tid hyrt möbleradt rum och ätit på ett välrenommeradt matlokal, men började längta efter hemlif och studerade därför flitigt annonsbladen. Helinackordering var hvad han ästundade. En dag stod där också mycket riktigt att en ung man kunde erhålla sådan i aktad familj. Sagdt och gjort. Med tidningsbladet i fickan trafade han till ort och ställe, ett hus, fyra våningar högt, på Drottninggatan. Fru Maria Mattson stod det på dörren. Ek ringde icke utan hjärtklappning. En femton års flicka öppnade, skratande ett bredt, obegärligt leende. Hon hade maskäta tänder.

— Å! de herrn som kommer efter annonsen? Ek ignorerade hennes fråga och bad att få träffa fru Mattson.

Flickan knyste på nacken och slog upp en dörr till angränsande rum.

— Frun här ha' ni numro ett. . . .

— Tyst då snälla Lotta. . . . det passar sig inte.

Fru Mattson var en fyrtioårig dam, liten och rund med en svag ansats till koketteri och stora begärande ögon.

— God middag! Ni kommer med anledning af annonsen?

Herr Ek bugade lätt.

— Stig in min herre. Det här rummet disponerar Ni helt och hållet d. v. s. utom då vi ha' lite främmande. Fru Mattson vek tillbaka den urlekta portieren af randigt halfylle med en elegant gest.

Ek uppfattade i ett ögonkast soffans brister och den sprackta toalettspeglens, men en bekväm hvilstol och ett pracktigt skrifbord fick ersätta. Förhången föll!

— God och närande kost. Sill och potatis om morname och ägg när dom blir lite billigare. Tre rätter om söndagsmiddagarna och. . . .

— Ja, det kommer vi nog öfverens om i så fall, men jag tror inte. . . . jag hade tänkt mig. . . . Ek rodnade pinsamt, ty han var förfärligt blyg.

— Hva' a' det för fel om jag får fråga. Den lilla frun såg nästan förmåt ut. Utom hvad jag nyss uppräknat för herrn borstat om morname, ordentlig upppassning, egen portnyckel och dessutom tror jag mig kunna lofa ett bildadt umgänge, Anderssons midt emot. . . .

Betviflar inte. . . . men det är nog inte riktigt centralt.

— Spelar herrn piano så ha' vi det också. Lilla lilla till herrn pröfva flygeln.

Herrn Ek tyckte nästan att detta var att bli öfverflyglad, men följde mekaniskt Lisa in i för-maket. Han såg en liten vit hand och en gnistrande ring då hon stötte upp dörren. Men någon flygel såg han inte, utan ett piano af gammaldags konstruktion och han undrade inom sig om man här som på andra ställen använde det att duka smörgälsbord på då det var främmande.

— Lisa, min dotter, herr. . . . förlåt men hva' a' namnet. . . . ja! Ek. . . . herr Ek. Spela en bit nu för herrn. Gud hva' den flickan har kostat mig.

— Nej, inte nu snälla mamma. En annan gång. Lisa log. Hon hade ljusst burrigt hår och vek gestalt, något utvecklad ännu.

En annan gång. De ord blefvo afgörande för herr Ek; och då han gick därifrån hade han icke allena af fru Mattson förskrifvit nästan hela sin månadslön, utan äfven sitt hjärta. Men det hade Lisa den lilla skälmeningen knipit.

Fru Mattson drog en djup lättnadens suck. Det gick öfver förväntan väl att få det lilla kyfvet uthyrt. Intressant såg han också ut, men blyg, så rysligt blyg. Och tankt att hon glömde att fråga efter hans titel. Sällt Mattsons adresskalender fick nu som alltid hjälpa henne tillrätta. Kanske han inte ens stod upptagen där. Ek C. G. Åkare, Ek R. P. magistratssekreterare, Ek Th. L. möbelslagare, Ek K. C. plantäner, hvem vet? Fru Mattson lät sin blick omedvetet stanna vid den gamla pendylen. Hvad skulle hon kunna få på den tro? Säkert sina hundra år. . . . och skatten som nu skulle betalas. Det lilla kapitalet måste stå ograveradt. O! de bekymren! Under klockan hängde en spegel i antik stil. Fru Mattson slog igen kalendern, på den kunde ingen bli klok. Hu! glaset tjockt af dam. Sjarfvida Lotta! Ahja bevars, annu var det inte för sent. Hyn frisk, ögonen vackra, men figuren, den skvallrade mest om de fyrty åren. Ah, bah, korsetten ett nummer mindre så var den saken hjälpt. Häftet var Gud ske lof inte grått — inte alla. Lisa bara barnet än. Och frukthandlar'n i hörnan fick vänta. Den gamle stifveln! Fru Mattson-Ek gentilt. Se'n kunde man ju alltid hyra ut det där rummet igen och då blef det Lisas tur. Fru Mattson invagade sig i de ljufvaste illusioner och gick med ett drömande smälende ut i köket, där hon till Lottas häpnad tog tre ägg i de obligatoriska torsdagsplattarna.

— Lisa log och lade pekfinger mot de röda läpparna, mamma satt i salen — så böjde hon sig fram och kysste honom. Den gamla hvilstolen knakade då hon lade sig mot armstödet —

Ek satte sig ryvaken upp i sängen. Nattduk-bordet låg kullstälpt och klockan var 8. Hur kunde man drömma så. Aldrig skulle han våga!

Beundra, afguda henne på afstånd. — Att han ens kunnat drömma om en kys.

I dag alltså skulle han flytta in i hennes hem. Ständigt vara i hennes närhet, höra hennes skrätt. Han ryste. Morgontoaletten var snart undanstö-lad och se'n stod herr Ek halft f. m. på huvudet i koffert och byråddör. Gudstjänsten var knappt slut förrän herr Ek uppenbarade sig i fru Mattsons tambur. Värddinnan tog själf emot. Hon var idel välvilja. Nästan för hjärtligt tyckte herr Ek. Hans mamma påstod alltid att man skulle misstro sådana människor. Därför var han också lite stel, hvilket fru Mattson tillskref hans fader-mördare.

— Stig in i för-maket bästa herr Ek. Spela och gör er hemmastadd. Midda'n ska' strax bli. Vi åter tidigt om söndagarna för Lotta ska' få ledigt. O! de pigorna. Mattson sa' alltid att dom va' till för våra synders skull och det hade han så rätt i så. . . .

Mattson ja, han sitter därinne i kroppstorlek öfver ateniennen. Ni skulle säkert ha' blifvit go'a vännar. Han hade ett hjerta af gull. Rörelsen blef henne öfvermåktig. Hon gjorde en oeffverhärmlig armrörelse och försvann i köksregionerna. Ek tittade pliktskyldigast på Mattson, men fann honom vulgär. Någon själarne sympati dem emellan betviflade han starkt.

Lotta började stöka omkring i matrummet. Slangde fram några tallrikar på bordet. Den ena var spräckt det hordes. Krafade med fingrarna i saltkaret för att få det slätt. Andades i dricksglasen och suddade af dem med bordduken. Ek såg det alltsammans i spegeln. En annan gång skulle han sätta sig i salen då Lotta dukade. Midda'n gick af stapeln, men ingen Lisa syntes. Frun var fortviflad öfver Eks dåliga apit men räknade i tysthet ut att nu kunde det bli öfver till en frukost också. Inte öl drack han heller. Va' han godtemplare. Nej, för all del, men i dag hade han huvudvärk.

Den tid som nu följde var den lyckligaste i herr Eks lif. Den gamla fiolen som Mattson ropat in på en auktion bara för den gick så billigt fick nya strängar. Och i gnisslande famlande grepp spelade herr Ek sig in i fru Mattsons hjärta. Men hvad som oroad herr Ek var om Lisa besvarade hans ömna känslor. Visserligen kunde hon sitta och se på honom långa stunder, men mötte han då hennes blick var den hänförligt avfä-sande. Och dock såg han henne kyssa den röda rosen som han gifvit henne. Ack! dessa kvin-nor! Herr Ek kastade sig af och an i den smala divanen. I hans hjärna tumlade tusen tankar och dessa tankar formade sig till lika många beslut. Visshet framför allt! Hon var ung, älsklig, förtrollande! Ingen annan fick äga henne, ingen! Nog kunde dessa läppar kyssa. . . .

Ek slöt ögonen i dvala. . . . Dagen grydde den första solstrålen smög sig in bak den halfbildade gardinen. . . .

Åter en söndag, med en lång eftermiddag. Då pinglar telefon. . . . Ek ser Lisa genom dörrspringan. Hon har röd blus, med något hvitt krims-krams. . . .

— Hallå, Å! de' du Hulda. Goddå på dej. Ska' jag? Nå hör du så lifvadt. Hur dags? Kommer det fler också. Så skojigt. Hva' ska' jag ha på mej tycker du. . . .

— Visst kommer jag tacka för det. Ajöss med dej! Håls hem! men tyst, säget för ingen. Tre afringningar.

Herr Erik sitter och räknar eftermiddagens timmar på fingrarna. Sju hela timmar! Kanske vid en af fru Mattsons rofvarromaner. Själ har han inga, fattig karl, och nu fattigare än någon-sin. Om han skulle be henne stanna hemma. Lisa står i dörren.

— Snälla herr Ek. . . . jag vet inte om jag förs, men jag skulle så rysligt gärna vilja låna herr Eks krånål, den där med det lilla gröna hjärtat Jag är bortbjuden och har en så snobbigt vid si-denkravatt, men ingen nål.

Herr Ek blir röd. Hon ber om hans hjärta. Fumlar i öfre byråddären.

— Ja! förken Lisa ska' björt. Ja, lycka till då, men förlora inte hjärtat bara. Han lämnade henne den lilla tingesten, med ett leende som är ämnadt att säga mer än orden.

Lisa ser stort på honom så brister hon i skrätt. — Herr Ek a' rolig han! Tack tusen tack. Gud så snobbigt! Hon är borta. Om han skulle lägga sig att soffa ifrån allthop.

— Nu ska' herr Ek inte sitta här och bli melankolisk. Kom in i för-maket nu, kaffet väntar. Lisa ska' bort, men vi få väl reda oss ändå. Fru Mattson har en svart klänning af något tunnt genomskinligt tyg. Herr Ek vågar knappt titta på henne. Hon har bra stadiga armar tycker han, men vacker har hon nog varit. Nu sitter hon inklämd i soffhörnet.

— Adjö, nu går jag. Ta'r portnyckeln med mig. Ek ser en skymt af Lisa. Hon ser sot ut. Fru Mattson serverar kaffet. Lotta slarvar med disken. Hon har brådat att komma iväg ut.

— Håhå jaja, det här är alldeles som i forna tider. Mattson och jag satt alltid här inne och drack vårt eftermiddagskaffe. Ack, ja, om man inte hade sina minnen ändå. Blicken irrar från porträttet öfver ateniennen till fönstret som är fruset.

— Bättre det än inga ha'. Ek ta'r en rägs-korpa.

— Nånå, det ska' herr Ek inte säga mig att han inte har något att minnas. Med det ut-seendet och de framtidsutsikterna.

Ek blir plötsligt tankfull. Om han skulle sondera lite smått. Höra sig för. Kanske hon anförtrött sig åt modern.

— Jaså, fru Mattson tviflar, men om jag nu säger, att jag aldrig älskat eller blifvit älskad.

— Ni! du milde Pallander. Ni inte blifvit älskad. Ah! lycklig den kvinna. Fru Mattson ger sin döda man ett hastigt ögonkast. Hon är vid-skeplig, skulle helst vilja lyfta ner tafan.

— Det är ett faktum det, fru Mattson, men det hindrar inte att jag nu hyser känslor som. . . . fru Mattson lämnar sin plats och sätter sig i sof-

fan. . . . som, ja, som — ifall lyckan — om händelserna. Ek trasslar in sig. Då känner han beta tårar på sin hand, ett par armar om sin hals.

— Jag förstår er — Gunnar — ni älskar — och är — älskad. De sista orden nästan andas hon fram, men Ek har hört dem.

Häftigt kramar han hennes hand.

— Ni vet således. Säg! Svara!

— Om jag vet, hör då: från första stund har jag älskat dig, du har varit min tankes tanke, dag och natt, dig eller ingen — kan du se honom, Mattson, jag tycker han smalar, han vet att hans Maria — nu är lycklig.

Ek vaknar upp ur sin domning.

— Hva' är det ni säger. Drömmer jag — eller —

— Nej, nej, du drömmer inte. Älskling jag är din. . . . endast din. . . .

Paralyserad sitter han kvar. Vågar icke ta' henne ur förvilselsen. Han har nämnt ett ord om henne, Lisa. Nej, hans är felet.

— Du är så tyst!

— Ja, jag tänker. . . .

— Jag har pangar också. Mattson va' en ekonom. Det är inte mycke' men alltid någt. O! Gunnar! Hon smyger långt in i hans famn. Det är nästan mörkt i rummet. Endast lyktan i hörnet ger lite ljus. Lotta sätter nyckeln i köks-dörren. Ek dra'r sig hastigt ur omfamningen.

— Lotta! hans röst är hes.

— Hon knacker först!

— Låt mig gå in till mig nu. Du. . . . hm! Maria

förstår det är så nytt. . . . senare. . . . i morgon. Han tvingar sig till ett leende som ömt besvaras. Han är ensam — — — Jaså, det blef slutet på drö-mnen om lycka. Förlöfvad med modern. O! ödet ironi! Styffar åt henne. Salig Mattsons efterträ-dare. Fy! Farao! För alltid bunden. Nej, "den glada änkans" har han nu fått nog af. Hans be-slut är fattadt! — — —

Lotta fumlar efter herr Eks skodon. Han har glömt att sätta ut dem. Forsiktigt öppnar hon dörren, men blir stående på tröskeln med dum uppsyn. Så rusar hon ut igen.

— Jesses då, frun, frun, aldrig har jag då sett maken. Herrn har rymt, han har rymt, kors i alla mina da'r.

Frun kommer tassande i strumplåsten, i kam-kofta och underkjol. Hon ser badden orörd. Half-öppna lådor och papper på golvet. Hvilken skam! En så'n karl!

— Lotta pratar, rymt, vi ha kommit öfverens. Gå hon till sina sysslor och lägg sig inte i det här. Fru Mattson blamar sig aldrig. Ensam — griper henne förtviflan. Hon sätter sig på soff-kanten. Borrar huvudet i örngottskudden, det kväver gråten. Hvarför gjorde han henne detta?

Var han verkligen så blyg. Vågade han icke älska? Lotta skickas bort i ärenden. Och så telefoneras det. Till riksbanken och hans forna bostad. Ingen tycks veta något. Spårlost försvunnen.

Lisa tar saken lugnt och fröjdas öfver att det lilla hjärtat nu är hennes egendom.

Men fru Mattson sörjer. Grämlens ristar djupa fåror. Uch de karlarna!

En dag är det gröna hjärtat borta. Lisa letar. Hon anar icke att det ligger nedbäddadt i skär bomull bredvid salig Mattsons guldbring. . . .

HÄMND.

Af Bengt S.

Det var i augusti. Solkenet låg varmt öfver vidsträckt, imponerande granskogar med trasiga kanter, öfver den brusande älven i dalen och de ännu grönskiftande sådesfälten omkring. Här och där uppe på sluttningarna målade något en-staka moln en stor mörk fläck, som långsamt rör-de sig framåt och försvann, då det nått kontu-rerna af höjdräckningens öfversta kant, dimmi-ga genom solroken. . . . På järnvägen öfver floden rusade nu ett tag fram, invespande de mörkgröna löfdungarne bakom sig i ett tjockt rökhölje, som först sedan de sista buffertarne försvunnit i skogen på andra sidan, lättrade på sig, upplöste och försvann. Nere i det skumdrifna, i brunt skif-tande vattnet trängdes timmerstockarna i wild ordning; då de kommit till bron, blef kampen än hetare, och midt i passagen hade ett väldigt bråte bildats af fastnade stockar. Där gick bran-ningen högt, och omkring bropelarne stänkte det af glittrande hvitt. — — — Strax invid järnvägen låg ett vidsträckt, gult område, hvars färg bjärt stack af mot den gröna infattningen. Utmed den ojämma skogskanten voro små lador uppyggda på fömligen obetydligt afstånd från hvarandra. Arbetet var i full gång; ett lugnt, mekaniskt men svettdrivande arbete. Med slättermaskinens då och då afbrutna surr blandades ljudet af enstaka arbetande liar, och vid en af ladorna rasslade högafflarna mot hvarann.

— Far! Slättermaskinen stannade.

— Hvad vill du, Olle?

— Herrgårdsdrängen är här och vill tala med er ett tag. Han har något ärende.

— Kommer strax.

Surret började ånyo. Maskinen körde upp till skogsbrynet.

— Nå, hur är det, Jonas?

— Jo se jag skulle bara be' Anders Svensson komma upp till "patron" om en stund. Det är visst fråga om något riktigt viktigt tror jag.

— Jaså. Vi kanske få sällskap då? Du går väl hemåt?

— Jo, gör jag så? — — —

— God dag, Anders Svensson! Jo, jag ville bara fråga honom, om han ville köra åt mig en smula.

— Hvad poton! Midt i höbergningen!

— Förstår han inte, att jag tänker bjuda ho-mom ordentlig betalning! Jag. . . .

— Ja, ja, det finns nog ingen att få — den här tiden.

— Jag skall bygga en villa ute på Udden, som Anders Svensson vet, och behöver nu någon, som kör dit virket. Mina egna hästar äro strängt upp-tagna på annat håll.

— Men det är omöjligt, patron. Vi äro efter med höet och när som helst. . . .

— Ja, ja! Jag vet, att ni har brådtom. Men om ni får bra betaldt och. . . . Jag bjuder Anders Svensson tolf kronor — det är inte lång väg, och nog tänker jag, att Anders Svensson kan behöfva fortjana en slant extra.

— Ja, nog är det sannt alltid. Vi ha' det nog litet knappt. Foder blir det litet af också. Jag ska' väl försöka då. Hvar ligger virket?

— Nere vid stationen, förstås. Det kom i morgne. Det är bäst att börja genast. . . .

På hemvägen jublade det inom bonden. Tank, att få tolf kronor för blott ett par dagars körning! Nå, vägen var nu precis inte så kort, som pa-tron' sagt, men på två dagar borde det dock kun-na gå, om man raskade på. Slättern kunde ju de andra fortsätta med, fast det naturligtvis inte skulle gå så skvickt undan med bara en häst, helst som Grållan nu var gammal och orkeslös och be-höfde litet på gamla dagar. Men! Det fick väl gå! — — —

— Hör du mor, jag ta'r Svarten nu, och ge'r mig ut på körning åt patron på Torpet. Han har virke, som ska' flyttas. Jag kommer nog inte hem förrän sent.

— Körning? Nu?

— Jag får tolf kronor. Det är god förtjänst det mor. På två dagar ska' det vara färdigt.

— Gud är god. Han hjälper oss jämt, ser du det! — Den lilla magra kvinnan förde förklads-snibben till ögat. Mannen gick. — — —

Det var en smal, stenig väg, som förde upp till Udden. Enslig var den, sällan såg man någon människa där, och hur den kommit till, visste in-gen. Rakt genom den mörkaste och oändligaste delen af skogen vid Störbergets fot gick den, och den plats vid flodstranden, som fått namnet "Ud-den", låg också långt från närmaste människobon-ing. Men Anders Svensson var glad åt ensamhe-ten. Det var annat att gå här och köra, där man hela tiden fick vara i skuggan än att sitta och flyta bort i sin svett i solgasset. Skogen var vacker och tyst. Här kunde man få arbeta i fred. . . . Och det ena lasset efter det andra skram-lade iväg genom skögen, — så att ekot rullade långt in i Störbergets klyftor. Svarten arbetade duktigt. Det var alldeles, som om han hade för-stått, att detta arbete var viktigare än att draga slättermaskinen eller höskridan, och drog gjorde han, så att de släpande bräderna hoppade öfver stenarna. — — — Det var mörkt i skogen, när Svarten lunkade af hemåt, och det var senare än vanligt han fick sin kvällsmat den aftonen.

— Du gör väl arbetet ordentligt nu Anders, så att patron' blir nöjd med dig. Vi få lof att tänka på att vi få så stor betalning.

— Ja, nog är den bra tilltagen, men var lugn du, mor, han ger oss inte mer än han är tvungen till. Jag mötte Per Ersson i går, och han talade om att han blifvit bjuden fjorton riksdaler, men icke åtagit sig något. Alla måste ju tänka på höet nu.

— Vi få tacka Gud Anders för hvad vi få. Nog hinna vi med höet ändå. Olle har ju alltsammans slaget nu och Lill-Anders hjälper till med hvad han kan och — — —

Körningen var färdig. Allt virket låg ordentligt uppstapladt ute på Udden arbetet kunde när som helst börjas. Det var tidigt en lördagsmorgon, när Anders Svensson steg öfver tröskeln till patronens rum.

— God dag Svensson. Skulle körningen redan vara färdig? Patronen såg förvånad på den inträdande.

— Jo, patron, det är nog så.

— Och nu har Svensson kommit för att for-dra betalning.

— Ja, det är nog så att jag tänkte. . . . Bonden vandte och tred hatten mellan sina grofva händer.

— Ja, Svensson får vänta ett par dagar. Jag vill se hur arbetet är utfördt.

— Jaså, ja visst, adjö då patron. En förlä-gen buggning och han steg öfver tröskeln.

— — — Den dagen var Anders Svensson sig icke lik. Han hade åter tagit itu med slättern, men allt gick nu med trött likgiltighet; stundom höll han in hästen utan orsak och satt liksom och drömde på lasset.

— Hör nu far' skrek Olle, sätt fart på Svarten; han går ju som han vore färdig att som-na. Här få vi stå och vänta i timal. Hur ska' vi hinna få in uågot på det här viset. . . . Hela Störängen är ju slagen, och höet ligger ute. Tank om det börjar regna nu, så. . . . Men Svarten tycktes också vara trögare än vanligt, han gick med nosen utefter marken och drog bakbenen efter sig — varmt var det och luften kvaf.

Efter frukosten ryckte emellertid gubben upp sig en smula. Det var, som hade han fått sam-vetsförebärrelser, och Svarten fick trafta raskare än vanligt. Arbetet gick fort, och Olle kände sig nöjd, där han stod i ladan, nedsjunken till midjan i hö och tog emot de väldiga bingorna för att kasta dem omkring rundt väggarna. Och då mor kom med kaffet och man slog sig till hvila i skug-gan, tycktes allt vara bra igen. . . . Då kom herr-gårdsdrängen med bud från patronen, att han ville tala med Anders Svensson. Mannen reste sig.

— Nu får du ta' By-Kalle till hjälp och för-söka få in åtminstone det, som finns här, Olle, så kanske vi få börja i Störängen om måndag. — — —

— Jo, Anders Svensson, jag vill tala med honom ett tag, var snäll och stäng dörren där. Hur många timmar har Svensson hållit på med körningen.

(Forts.)

Elegant Present

Brödpapper, vackert utstyrt med blommar och roser, passan-de för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 12 buster, sådana parafritt vid smörgåsar och 12 ark i fr-märken.

SCANDIA NOVELTY CO., 40 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jernna num-mer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarna eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af 4 kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Ansökan för tillträde.

Ansökan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commis-sioner of Immigration, Winni-peg", eller till det respektiva lo-kala landkontoret erhålla rättig-het att låta ett ombud uttaga till-trädesbeviset för honom. En af-gift af \$10.00 erläggs för för till-träde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande home-stead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex måna-der bygga och bo på landet hvar-je år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga ho-mestead, bor på en farm i grann-skapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder. . . .

3) Om en nybyggare har erhål-lit patent på sitt första home-stead, eller Certificat för utföran-det af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhål-lit tillstånd för ett andra home-stead, uppfylls skyldigheten un-der tiden före patentets erhållan-de genom att vara bosatt på sitt första homestead. . . .

4) Om nybyggaren har sin per-manenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls bostad-skyldigheten genom att vara bo-satt upå nämnda farm. "Grannskap" i det föregående aintingen samma township eller ett dermed sammanhän-gande.

Homesteadtagare, som vill till-godogöra sig förmånerna af be-stämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforder-liga stallbyggnader, samt dessut-om halft 80 acres ordentligt in-ägande.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-in-spektionen. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.